

Arrest

nr. 102 548 van 7 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 13 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 september 2012 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. HAWWASH, die *loco* advocaat T. SMIT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 16 september 2008 op de Belgische ambassade te Peking, China, een aanvraag in tot afgifte van een visum type D teneinde haar in België verblijfsgerechtigde vader te vervoegen. Het gevraagde visum wordt op 4 december 2008 toegestaan.

1.2. Verzoekster biedt zich op 18 juni 2009 aan bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen en wordt in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsattest geldig tot 2 augustus 2009. Zij wordt op 17 juli 2009 in het bezit gesteld van de A-kaart. Haar verblijf wordt jaarlijks verlengd en dit een laatste maal tot 17 juni 2013.

1.3. Op 14 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 14 november 2012 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

[...]

Nationaliteit: China

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

□ de betrokkene of de persoon die vervoegd werd heeft valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf (artikel 11, §2, eerste lid, 4°).

De betrokkene heeft op basis van haar vader [...] een tijdelijk verblijfsrecht gekregen in het Rijk. Op 04.12.2008 werd haar aanvraag tot het verkrijgen van een visum type D op basis van art 10 §1 al 1, 4° van de wet van 15.12.1980 goedgekeurd omdat haar vader op dat moment gevestigd was in het Rijk. Mevrouw is sinds 17.07.09 in het bezit van een A kaart. Het recht op vestiging van haar vader [...] werd ingetrokken bij beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken op 14.09.2012 omdat hij dit recht verkregen had door fraude. Immers had mijnheer zijn vestiging verkregen door zijn huwelijk op 15.11.06 met de Belgische onderdane [...]. Dit huwelijk werd op 29.11.11 vernietigd door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen (refAR 11/3007/A) als zijnde een schijnhuwelijk. Gezien betrokkenes vader zijn vestiging door fraude verkregen heeft en deze vestiging van doorslaggevend belang was voor het toekennen van het tijdelijk verblijfsrecht van de betrokkene, dient haar verblijfsrecht te worden ingetrokken.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”*.

2.2. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel in de synthesesememorie:

“Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht tot doel heeft dat de bestuurde zijn standpunt op nuttige wijze kan doen kennen en bovendien dat het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel respecteert door pas een beslissing te nemen na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van de relevante gegevens. (I. Opdebeek, op.cit. p. 235 e.v.).

Dat het verhoor als basis zal dienen voor verdere stappen binnen de administratieve procedure; dat het daarom noodzakelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken kennis heeft van alle relevante informatie; dat het verhoor daarom met respect voor het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht moet afgenomen worden.

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht enkel van toepassing is bij afwezigheid van een normatieve regeling van de hoorplicht. Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht van toepassing is bij het nemen van beslissingen met individuele draagwijdte; dat de bestreden beslissing gevolgen resorteert die een weerslag heeft op de rechtstoestand van verzoeker; dat de bestreden beslissing een individuele draagwijdte heeft.

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht geldt bij het nemen van individuele bestuurshandelingen t.a.v. burgers, ambtenaren, mandatarissen en andere besturen; dat verzoekster burger is.

Dat in onderhavig geval duidelijk blijkt dat de hoorplicht die bestaat in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken niet vervuld werd.

Dat inderdaad het zo zou kunnen zijn dat de feiten zodanig duidelijk zijn dat een verhoor niet nuttig zou zijn indien gedaagde een gebonden bevoegdheid heeft en geen andere beslissing zou kunnen nemen dan het intrekken van het verblijf echter dit is niet het geval.

Art. 11 § 2 luidt als volgt:

§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

De tekst vermeldt het woord kan zodat gedaagde over een zekere discretionaire bevoegdheid beschikt maar er is meer. Art. 11 § 2 voorlaatste lid stelt immers het volgende:

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat gedaagde derhalve verplicht is rekening te houden rekening te houden met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Welnu verzoekster meent dat wanneer gedaagde verplicht is hiermee rekening te houden dit automatisch inhoudt dat zij de kans dient te krijgen deze elementen aan te brengen.

Dat verzoekster reeds geruime tijd in België en zelfs in grote mate geïntegreerd is.

Dat aan verzoekster het recht op verblijf werd ontnomen op basis van een beslissing tot nietigverklaring van het huwelijk van haar vader.

Dat de hoorplicht geschonden is.

Dat ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd.

In antwoord op de nota van verweester merkt concludante op dat hieromtrent geen verweer wordt gevoerd.

Dat derhalve het eerste middel als gegrond dient te worden aanzien.”

3.1.2.1. De Raad wijst erop dat het bestuur niet verplicht is de betrokkene te horen wanneer de feiten, zonder nader onderzoek, vatbaar zijn voor directe, eenvoudige vaststelling door het bestuur. Dit berust op de veronderstelling dat het horen over de feiten alleen zin heeft wanneer de feiten vatbaar zijn voor betwisting (I. OPDEBEEK, “De Hoorplicht” in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247). *In casu* dient te worden gesteld dat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten steunt op (niet-betwiste) feiten die vatbaar zijn voor directe, eenvoudige vaststelling door het bestuur. Zo wordt gewezen op het gegeven dat verzoekster beschikte over een tijdelijk verblijfsrecht in functie van haar vader, dat het verblijfsrecht van haar vader werd ingetrokken wegens fraude nu hij zijn verblijfsrecht

verwierf op grond van een huwelijk dat werd nietig verklaard wegens schijnhuwelijk en dat bijgevolg eveneens het afgeleid verblijfsrecht van verzoekster komt te vervallen. Deze vaststellingen volstaan ook om de bestreden beslissing te onderbouwen. Verzoekster diende derhalve niet vooraf in de gelegenheid te worden gesteld om haar standpunt naar voor te brengen (cf. RvS 22 maart 1996, nr. 58.737). Het gegeven dat verweerder bij de toepassing van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet beschikt over enige discretionaire bevoegdheid doet hieraan nog geen afbreuk.

In ieder geval merkt de Raad in dit verband ook op dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoekster verschaft evenwel geen enkele aanwijzing welke informatie van die aard zij had kunnen verstrekken over de vaststellingen die de overheid tot de bestreden beslissing brachten. Er blijkt dan ook niet welk belang zij heeft bij dit onderdeel van het middel.

3.1.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad stelt vast dat verzoekster de vaststellingen waarop verweerder zich in de bestreden beslissing heeft gesteund, niet betwist. Verzoekster kan verder niet dienstig verwijzen naar de bepalingen van artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet en betogen dat ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden met de daarin genoemde elementen of haar niet de mogelijkheid werd gegeven met betrekking hiertoe nuttige gegevens aan te brengen. Deze bepaling heeft immers enkel betrekking op beslissingen waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf op basis van artikel 11, § 2, eerste lid, 1°, 2° of 3° van deze bepaling, daar waar *in casu* de bestreden beslissing steunt op artikel 11, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Door verder op algemene wijze te stellen dat zij reeds geruime tijd in België verblijft en hier geïntegreerd is, toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding of dat verweerder deze beslissing op onzorgvuldige wijze heeft voorbereid.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt evenmin aangetoond.

3.1.2.3. In zoverre verzoekster verder nog verwijst naar een schending van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel, stelt de Raad vast dat een uiteenzetting ontbreekt van de wijze waarop de bestreden beslissing deze beginselen zou miskennen. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, dan ook onontvankelijk.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij stelt als volgt in de synthesememorie:

“Dat verzoekster de tekst van art. 11 Vw. herhaalt:

§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

Dat het voorlaatste lid het volgende vermeldt:

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de

betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat de bestreden beslissing niets vermeldt inzake deze laatste paragraaf:

[...]

Dat de hechtheid van de band op geen enkele moment wordt vermeld in de bestreden beslissing zodat bezwaarlijk kan aangenomen worden dat er effectief rekening mee werd gehouden.

Dat het bevel louter wordt gebaseerd op artikel 11 §2, 4°.

Dat geenszins rekening wordt gehouden met het feit dat verzoekster hier sinds haar aankomst school loopt en ondertussen een hechte band heeft opgebouwd met haar omgeving.

Dat verzoekster geenszins zelf bedrog / fraude heeft gepleegd.

Dat desgevallend de hechtheid en de duur van verblijf door gedaagden in rekening dienen genomen te worden.

Dat gedaagde derhalve dient te motiveren waarom zij meent een uitzondering te kunnen maken op het principe vermeld in art. 8 EVRM. Dat zij derhalve de proportionaliteit dient te verantwoorden en meer specifiek dient aan te tonen dat het ingrijpen in het gezinsleven noodzakelijk zou zijn zoals vermeld in het tweede deel van art. 8 EVRM.

Dat gedaagde niet eens de moeite doet om art. 8 EVRM te vermelden in de bestreden beslissing.

Dat de materiële motivering geschonden wordt doordat gedaagde niet vermeldt dat er rekening wordt gehouden met de hechtheid van de band en tenslotte de noodzakelijke afweging van art. 8 EVRM eveneens niet vermeldt in de bestreden beslissing.

In antwoord op de nota van verweerster enkel kan worden vastgesteld dat verzoekster zelf niet enig bedrog of fraude kan worden verweten.

Dat derhalve de intrekking getoetst dient te worden aan artikel 8 EVRM.

Dat het middel wel degelijk gegrond is."

3.2.2.1. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 11, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeksters verblijfsrecht wordt ingetrokken, omdat verzoeksters vader – die zij vervoegde – zijn recht op verblijf verkreeg door fraude. Hiertoe wordt verwezen naar een rechterlijke uitspraak waarbij het door de vader eerder aangegane huwelijk op basis waarvan hij het recht op verblijf had verkregen werd nietig verklaard op grond van schijnhuwelijk. Specifiek wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, wordt in de bestreden beslissing verder verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, evenals naar artikel 26/4, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Er dient te worden aangenomen dat deze motivering verzoekster in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoekster stelt dat diende te worden gemotiveerd waarom een uitzondering wordt gemaakt “op het principe vermeld in art. 8 EVRM” en dat verweerder “de proportionaliteit dient te verantwoorden en meer specifiek dient aan te tonen dat het ingrijpen in het gezinsleven noodzakelijk zou zijn zoals vermeld in het tweede deel van art. 8 EVRM”. Er blijkt allereerst niet dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoekster zal worden gescheiden van gezinsleden in België. Het verblijfsrecht van haar vader werd immers eveneens ingetrokken en ook hij dient het land te verlaten. Zoals blijkt uit de verdere bespreking van artikel 8 van het EVRM kan daarnaast niet worden vastgesteld dat er *in casu* sprake is van een inmenging als dusdanig in het privé- en/of gezinsleven van verzoekster, waardoor een toetsing aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM zich opdrong. Verzoekster kan ook niet worden gevolgd in haar stelling dat verweerder geen rekening hield met “het principe” van artikel 8 van het EVRM, aangezien verweerder toelichtte dat verzoekster slechts een (tijdelijk) verblijfsrecht verwierf – wat haar toeliet om in het Rijk een privéleven op te bouwen – ingevolge de fraude gepleegd door haar vader. De Raad wijst er voorts op dat uit artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht kan afgeleid worden die ruimer is dan deze die is voorzien in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld in het licht van de bepalingen van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet, die verzoekster tevens geschonden acht. Artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° de vreemdeling, die toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner op grond van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd werd, is in het huwelijk getreden of heeft een wettelijk geregistreerd partnerschap met een andere persoon;

4° de vreemdeling of de persoon die hij vervoegt, heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonde het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt

hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Indien de beslissing genomen wordt op basis van het 2° en 4° kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft.”

In zoverre verzoekster artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet citeert en vervolgens stelt dat in de bestreden beslissing niets wordt vermeld inzake de elementen genoemd in het vijfde lid van deze bepaling – waaronder de hechtheid van de gezinsband –, herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins is genomen op grond van dit punt 1° van deze bepaling doch wel op grond van punt 4°. In dat geval vindt artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet geen toepassing.

De Raad stelt verder vast dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verzoekster zelf geen fraude of bedrog ten laste wordt gelegd. Er wordt enkel vastgesteld dat verzoekster een tijdelijk verblijfsrecht in België verkreeg in functie van haar vader en dat dit dient te worden ingetrokken omwille van de intrekking van het verblijfsrecht van haar vader wegens de fraude gepleegd door deze laatste dat doorslaggevend was voor zijn verblijfsrecht in België. De Raad benadrukt dat artikel 11, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet ook toepassing vindt in de situatie dat de vervoegde persoon – *in casu* verzoeksters vader – valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf.

In casu heeft de nietigverklaring van het eerdere huwelijk dat verzoeksters vader afsloot – omdat het er niet op gericht was een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen – tot gevolg dat zijn verblijfsrecht, dat werd ontleend aan dit huwelijk, als niet bestaande dient te worden beschouwd. Verzoekster ontleende op haar beurt haar verblijfsrecht aan dat van haar vader. Daar verzoeksters vader door de nietigverklaring van zijn huwelijk dient geacht te worden nooit tot een verblijf te zijn toegelaten, dient ook geacht te worden dat verzoekster nooit heeft beschikt over een (afgeleid) verblijfsrecht (*cf.* RvS 28 november 1996, nr. 63.332; RvS 5 juni 2002, nr. 107.363). Verzoekster weerlegt de vaststelling niet dat haar verblijfsrecht voortvloeide uit het verblijfsrecht van haar vader en dat deze, ingevolge de nietigverklaring van zijn huwelijk, geacht wordt nooit tot een verblijf te zijn toegelaten, zodat ook het afgeleide verblijfsrecht *ex tunc* teniet is gegaan. Er blijkt derhalve ook niet dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing nog specifiek rekening diende te houden met het gegeven dat verzoekster hier school loopt sinds haar aankomst in België, met de duur van haar verblijf in België of met het gegeven dat zij ondertussen een hechte band heeft opgebouwd met haar omgeving.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In zoverre verzoekster zich beroept op een gezinsleven in België met haar vader, herhaalt de Raad dat niet kan worden aangenomen dat de bestreden beslissing een inmenging inhoudt op dit gezinsleven, in zoverre het gezinsleven reeds kan worden aangenomen. Verzoeksters vader beschikt immers niet over een verblijfsrecht in België. Zij dienen beiden het grondgebied te verlaten, zodat niet blijkt dat de bestreden beslissing een scheiding van de gezinsleden tot gevolg heeft.

In de mate dat daarnaast een bestaand privéleven in België dient te worden aangenomen, dringt de vaststelling zich op dat dit privéleven in wezen werd opgebouwd tijdens een verblijf dat niet als legaal kan worden beschouwd en dat verzoekster er dus geen rechten aan kan ontlelen. In de bestreden beslissing wordt een bestaande situatie vastgesteld, namelijk dat verzoekster, gelet op het tenietgaan van het verblijfsrecht van haar vader, geacht wordt zelf ook nooit over een verblijfsrecht beschikt te hebben. Het feit dat zij geacht wordt nooit over een regelmatig verblijfsrecht beschikt te hebben, is niet het gevolg van de bestreden beslissing, maar van de nietigverklaring van het huwelijk van haar vader. De bestreden beslissing op zich heeft dan ook niet tot gevolg dat haar een bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen en kan bijgevolg niet beschouwd worden als een inmenging in haar privéleven. Er dient bijgevolg geen toetsing te geschieden aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. De Raad merkt hierbij verder ook op dat verzoekster wist of behoorde te weten dat zij haar verblijfsrecht ontleende aan het verblijfsrecht van haar vader en dat het *ex tunc* tenietgaan van diens recht op verblijf tot gevolg had dat ook zij die alleen beschikte over een afgeleid verblijfsrecht, verondersteld werd nooit rechtsgeldig in het Rijk te hebben verbleven.

In deze omstandigheden kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij stelt als volgt in de synthesememorie:

“Dat de bestreden beslissing stelt dat verzoekster het Rijk dient te verlaten.

Dat art. 26/4 § 1 van het KLB het volgende stelt:

§ 2. Indien de Minister of zijn gemachtigde beslist een einde te maken aan het verblijf van de op grond van artikel 10bis, van de wet, toegelaten vreemdeling, geeft hij hem, zo nodig, het bevel om binnen een bepaalde termijn het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent deze beslissing aan de vreemdeling door hem het document overeenkomstig het model van bijlage 14quater te overhandigen

Dat uit de woorden "zo nodig" afgeleid wordt dat er dient te moeten worden gemotiveerd waarom er een bevel wordt afgeleverd.

Dat gedaagde inderdaad het bevel motiveert en wel als volgt:

In uitvoering van artikel 7, eerste lid 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.

Dat art. 7 eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

Dat verzoekster in zijn geheel niet begrijpt dat zij langer dan de in art. 6 bepaalde termijn in het Rijk heeft verbleven en al helemaal niet hoe zij dit bewijs niet zou leveren.

Verweerster heeft immers het verblijfsrecht ingetrokken hetgeen maakt dat zij tot en met de dag dat haar verblijf wordt ingetrokken legaal in het Rijk verbleef. Het feit dat men een verblijf intrekt betekent automatisch dat er een verblijfsrecht is en dat er bezwaarlijk sprake kan zijn van een overschrijding en het bewijs van het legaal per definitie geleverd is.

Dat verzoekster dan ook in zijn geheel niet begrijpt waarom haar een bevel wordt betekend.

In antwoord op de nota van verweerder merkt verzoekster op dat er door verweerster ten onrechte verwezen wordt naar de datum van 14 september 2012, nu verzoekster pas op 14 november 2012 hiervan in kennis werd gesteld.”

3.3.2. Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet – waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing als grondslag voor het bevel om het grondgebied te verlaten – luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[...]”

Verzoekster betoogt dat zij tot en met de dag dat de bestreden beslissing werd genomen legaal in het Rijk verbleef en stelt niet te begrijpen hoe zij op het ogenblik van het nemen van deze beslissing dan ook langer in het Rijk verbleef dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. Zij geeft aan dat verweerder maar een verblijf kan intrekken in zoverre er een verblijfsrecht bestond in het verleden. Dit betoog van verzoekster kan evenwel niet worden gevolgd. Zoals reeds aangehaald, dient immers te worden aangenomen dat verzoeksters vader, die verzoekster vervoegde, ingevolge de nietigverklaring van zijn huwelijk wordt geacht nooit tot een verblijf te zijn toegelaten, zodat ook de afgeleide verblijfsrechten *ex tunc* teniet zijn gegaan. Verzoeksters betoog dat geen toepassing kon worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet kan dan ook in geen geval worden aangenomen. Het gegeven dat verzoekster in het verleden beschikte over een tijdelijke verblijfstitel doet hieraan geen afbreuk, nu vaststaat dat deze tijdelijke verblijfstitel niet correspondeerde met een rechtmatig recht op verblijf.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS